

DAASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS



SV Avalik Raamatukogu

SP 244

# SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 38

SEPTEMBER 1932

4. AASTAKÄIK



## See pole meie süü!

Hobusteomanik, kes kaotanud võistluses:  
„Teie rumalad! Teie ei jooksnud hästi, ja sellepärast kõik mu raha on läinud!”

Hobused: „Kas arvad, et meil meeldib see hirmus toiming? Jumal lõi meid ilusaiks, et oleks inimestel rõõm vaadata meile, ja andis meile nobeaid jalgu, aga et kaotasid oma raha, see on su oma süü. Võta vastu meie nõuanne ja ära võta enam osa Jumala loodud loomade piinamisest!”



SÕJA-  
Pääste-HÜÜD  
-armee

häälekandja Eestis.

**PÄASTARMEE**Rahvusvaheline Pääkorter, London  
101 Queen Victoria Street.Diviisi Pääkorter, Riiga,  
Kenina iela 32 dz. 3-a.**JUHATAJA MÄRKMEID.**

Oleme saanud häid teateid igalt korpusest vabaõhu töö kohta; palju inimesi tuleb rõõmuga koosolekule, ja mis veel enam, mitmed mehed ja naised on tulnud ette, et otsida Jumalalt andestust oma pattudele. See on Päästearmee töö, ja päästes mehi ja naisi patrvõimusest, meie aitame inimesi paratamises olukordadesse, ning mitmed kodud muutuvad jõukamaks. Meie jätkame oma vabaõhukoosolekute ni kaua kui võimalik ja usume, et meie tööd kroonib edu. Kõik sõdurid ja nekrutid on teravatud ohvitseride poolt aitama kaasa jõupingutuses.

Meil on varsti lõikusepüha tänuandmine, ja ma palun, et sõdurid ja nekrutid aitaksid kaasa kogu südamest. Ühenduses lõikusepühaga on meil erilised demonstratsioonid ning muud huvitavat — kõik olete teravemast osa võtma. Teie südamik ühistöö kindlustab võitu. Ma ootan, et igaküls teeb ja annab oma parimat.

Selles numbris meil on ka raport ning ülevõtted kolonel-leinanti Simpsoni ja kapteni F. Balzaitisi lauludest. Oleme kindlad, et meie lugejad on sellest huvitatud. Kolonel ja proua Simpson said palju telegramme ja tervitusi, kuid nende seast siiski ükski ei ole soem oma tõsises ja tundes kui tervitus Eestist ja Lätist nende kabe seltsilisele inimesel teenistuseks. Meie palume, et Jumal õnnistaks neid rikkalikult.

Meie eelpostide töö edumal, ja viimaste kuude jooksul on külastatud mitu uut kohta, ning palju inimesi, kes pole kunagi ennem külastanud meie koosolekuid, on nüüd võtnud osa koosolekust.

Lõpetades oma märkmeid, ma soovin, et meie lugejad uuriksid Jumala sõna, milles leidub lahendusi kõigele meie eli keerdõlmel. Jumala sõnad ei või valetada — TEMA TÕDE JA X IGAVESTI SEISMA — TEMA TÕTUSOED ON KINDLAD, kui meie ainult usume, ja kui meie südamed on rõhutatud ja ahastuses, meie hinged võivad leida rõõmustus ja troosti, urvides Tema sõna. Kui loeme iga päev ühe päätüki pühilist, siis meie hingevad võivad leida säält parandust ja arstirohu, kui meie loeme Püha Vaimu abiga.

Õnnistagu Jumal teid eel tulevail päevil.

Teie ustav

*Alfred W. Lockyer*

**Jeesuse Kristuse meel.**

Kirjutanud kindral Edward Higgins.

„Seesamasugune meel olgu teie sees, mis Kristuse Jeesuse sees ka oli!“  
(Vilippi 2:5.)**MEIE TEENIV ÕPETAJA.**

**P**AULUS annab meile nõu, jälgida meie õpetajat suures alanduses eeskujus, kes „võttis enese sulase näo.“

Kui väga teistugusena Ta oleks võinud tulla inimeste juure! Ta oleks võinud ju sündida Herodeesse lossis, aga Ta valis enesele sõime laudas magamisasemeks, oma lapsepõlves Ta elas vaese puusepaga, ja oma meheas „Tal ei olnud aset, kuhu oma pää panna.“ Ta pidas ennast ülal oma järgrite vastu kui nende sulane Üks Tema viimaseid töid oli — pesta nende jalgu.

Oma mäejuures Ta pöörab suure väärtuse tõsise uskliku elus alandusele, ja kiites inimesi õndsateks, Ta nimetab kõigepäält neid, kes „vaimust vaesed.“ Tema elus ei olnud jälgegi näha uhkusest, ja õiges alanduses Ta näitas suurimat eeskju. Miski muu ei takista nii Kristuse meele omamist kui uhkusevaim.

Veel teine omadus Jeesuse Kristuse iseloomus, millest Paulus kirjutab, on Tema sõnakullelikkus — „sai sõnavõõllikkus surmani.“

Kogu Tema elus oli Ta esimene mõte — kuidas olla oma Isa meele järele. Ainult üks kord Tema elus näib, nagu Ta oleks tahtnud minna sellest kõrvale, ja see oli Tema viimane pime töö, kui Ta oli maha jäetud oma järgrite ja võttes üksteid saatnuna. Siis Ta ütles järgmisi sõnu: „Kui see võib olla, siis minu seeinane karikas minust mööda.“ Siis nagu ehmatahes, et ei oleks vales arusaamis. Ta jätkas ruttu: „Ometi ärgu sündigu minu, vaid Sinu tahtmine.“

**TEMA TÄIELIK ANDUMINE.**

**„S**ÕNAKUULELIK surmani.“ See on sõnakullelikkuse ülim aste. Ta oli sõnakullelik juba lapsena, noormehena, näidates sel viisil suurt eeskju sellest, milline peab olema õige suhe Isa vastu.

Milline jõud meil oleks, kui meie oleksime alati sõnakullelikud!

Teistest kõigest järele, kui palju on Tema pattumust, nähes nii suurt hulka inimesi, kes ei ole Temale sõnakullelikud. Milline pattumus on selle läbi inimestel aneste! Tähtsaim asi, kuidas võib elada võidurikast elu, on — olla valmis sõna kuulma. Meil on tarvis sarnast sõnakullelikust, mis läheb rõõmuga, kui Issand kutsus meid.

Paulus näitab Jeesusele kui kõrgele andumise eeskjule. Ta ütleb, et Ta oli sõnakullelik surmani, päälegi ristisurmani. Kui selle tagajärele oli maailma päästmine, siis oli Jeesuse andumine täielik.

Kas see ei ole imeilik, et Tema, kes võttis osa Isaga teavestest aulistest asjust, oli valmis surema kõikide eest? Mõeldes Tema ohvrile, see ei oleks nii suur üllatus, kui ennem oleks olnud mingsuguse kokkulepe, mis näitab, millist surma Ta peab surema. Kui Temale oleks lubatud, et kõige tumedamad tunril Teda ümbritseb armustus ja et on keegi, kes hoolitseb Tema eest ja on valmis Teda teenima. Ta hädas, või et Tema surm on valutu, või et see ei oleks mitte Temale alandamine. Kui me teaksime, et kõik see oleks olnud Tema töötatud, siiski see oleks meile ime, et Jeesus, Aukuningas, läks meie eest surma. Ta oli sõnakullelik kui surmani, isegi ristisurmani. Tema andumine oli täielik.

**J**EEUSUSE Kristuse elul siin maailmas oli kaheksugune ülesanne. Kõigepäält oli Tema päästmis-töö. Ja just praegusel ajal, mil on nii palju skeptikuid ja kahtlejaid, on tähtis, et anname sellele suurele tööle ta õige koha. Ta tuli, et surra meie eest. Oma ohvri läbi Kolgatal Ta tegi meile kõigile võimalikuks, et saada päästetud.

Agas see ei olnud mitte ainuke põhjus Jeesuse tulemisel inimeste juure. Kui see oleks olnud nii, siis Isa oleks leidnud ka abinõusid, kuidas kiiremini toostada seda tööd, ja Jeesusel poleks olnud tarvis elada 33 aastat inimeste keskel. Isa oleks võinud korraldada nii, et Kristus oleks tulnud

uhke südames; et roojust ei või ühendada puhtusega, ja sellepärast ta näitab nii selgesti, et inimene, kes tahab olla „sõnakullelik Kristusele, peab omama Tema meele.

— 0 —

**K**ÕIGEPÄÄLT vaatleme Pauluse kirjeldust järgnevas salmis Kristuse elu kohta. Säält näeme, et Temale ei mõjunud inimeste mõtted. Meie päevil on Jumala töös palju, kes lasevad endid mõjutada ja takistada teisist inimestist.

Kindlasti ei ole ükski inimene tunnustanud suuremat kiusatust selles mõttes kui Jeesus ise, kui rahvas süü-



maailma oma meheas, ja see oleks olnud veel suurem imetäh rahvas seas kui et ta tuli lapsena.

Ei või kujutleda, et Issand oleks tahtnud siin maailmas elada ainsatki päeva, kui see poleks olnud tarvilik suure töö teostamiseks, mida Isa oli usaldanud Temale, ja et see eeskju, mida Kristus näitas oma eluga, oli väga suur osa Tema maapäälsest tööst.

Ta tuli, et surra meie eest, aga ka, et näidata, kuidas meie peame elama ja jälgima Temale lapsepõlves, nooruses ja meheas.

Meie ei või elada Kristuse sarnast elu Kristuse vaimuta.

Paulus kirjutas kogudusele Vilpipsis, näidates, millised peavad olema Jeesuse Kristuse järelkijad. Ta näitab, et on võimalik, elada Jeesuse Kristuse vaimus. Ta kirjutas kogu inimkonnale: „Seesamasugune meel olgu teie sees, mis Kristuse Jeesuse sees ka oli.“ Ta näitas sellele, et kui Vilippi linna rahvas tahab jälgida Kristust, oma suurt õpetajat kõigis asjus, siis neil on tarvis Tema vaimu, Tema armastust, ja kõiki neid omadusi, mis olid näha Jeesuse Kristuse elus, ja mis võimaldasid Temale olla maailma valguiseks.

Paulus teadis, et armastus on vastand kadedusele, ja et neid kaht ei või ühendada; ja alandus ei või elada

distas Teda, õeldes, et Ta ajab kurje valme välja kurjavaimude ülema nimel. Kui Ta oleks pannud tähele inimeste ütelust, siis Ta oleks kindlasti loobunud kurjavaimude väljajamisest. Kui ei rahvas süüdistas Teda, siiski Ta ei jätanud oma tegevuse, vaid avas pimedate silmi ja kurtide kõrvu, söötis näljaseid ja äratas üles surmuid. Ta tegi seda ikka edasi, ja Ta õnnisturikas elu kinnitas kõike, mis Temast oli öeldud.

**Meie suhe Jumalasse ja inimestesse.**

**J**EEBUS tuli, et näidata, kui oleme natud meie peame olema inimesist ja kui hoolsad peame olema Jumala tahtmist täites. Tema elu näitas, et Ta täitis kõik, mida Ta õpetas.

Veel teine tähelepanev iseloom Jeesuses Kristuses, millest Paulus räägib, on, et Ta oli väga häatahtlik Jumala ja inimeste teenistuses.

Ma ei tea, kas meie mõistame, millise mulje jätab häatahtlik teenimine, ja milline vahe on häatahtliku ja kohustusliku teenimise vahel. Esimese juures on valmustus, teine on kui raske koorem.

Jumal vajab inimesi, kes teenivad Teda sellepärast, et see neile meeldib ja nad on selle valitud enesele.

## EMADELE JA KODULE

## ASJAD, MIDA ME ARMASTAME.

Kol.-ltu. Isely.

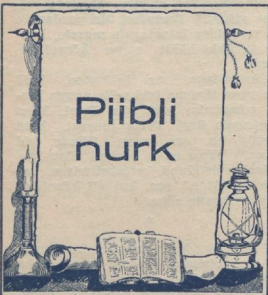
„Õnnigu need esiti oma maja rahvast jumalakarjuse poole saatma“.  
(1. Tim. 5:4.)

„RÄAKIGE mulle, milline on ta kodus,“ kuulsin ma neil päevil küsitavalt ühe tüdrukku kohta, kes tahtis minna kuskile asutusse teenima. Kodune üle on meie iseloomu ilmutamine.

Kirjutades Timoteusele ülaltoodud sõnu naiste üle Eeavesuse koguduses, Paulus tegi selgeks, et jumalakarjuse peab algama kodus, ükskõik milline kodu ei oleks — jõukas või vaene, väga väike või vähe töökas, see on meile kõigile kui pääkeseküllane triiphonee hää maapinnaga ja hää õhuga, kuhu peame külvama kristlikku seemet ennem kui seda võib istutada kuskile avalikku kohta. Ükskõik kui väike kodu ei oleks, siiski on ruumi küllalt, et saäl võib hästi harida seda seemet. Kui nad ei või kasvada siin, siis nad ei kasva kuski mujal, ja meil pole tarvis kasutada kasvatada neid väljaspool kodu.

Dr. Aleksander Whyte nimetas kord ühes jutluses neid asju, mis teevad mõnuskas koduse elu, kuhu usk on tunginud: „Mis on tõeline õnneliku kodu saladus — mis muud kui väikesed armastused, lahkus, väikesed hääd teod, väikesed harjumused, ja siis suur iseloomu taim; väike tegevus eelmõttega; väike tege austades teisi; väike abidannim; naeratus; hõimupärane lahke sõna; leivitsõna; kiitussõna; armastussõna; väike kingitus; väike lilleke veelkassan; ja veel palju teisi asju, mis liig väikesed nimetamiseks täiskasvanud inimestele.“

Kuid jumalakarjikkus ei ole mitte ainult lahked sõnad või hääd teod.



## Piibli nurk

## Mõni sõna piiblist.

Asutajalt.

SOOVIN teile väljendama mõned mõtted piibli üle. Teie kõik teate, et piibel on väga tähtis raamat, ja ma ei kahtle, et teie hindate seda suuresti; tõesti, mul on rõõm õppida, et palju väärtust on antud tema lehekülgedele Armeel läbi. Kuid ma pean ka tunnistama, et see auline raamat ei saa sellist tähelepanu, mida ta vajaks.

Toed, mis on kirjutatud ja kuulutatud piibil, on teinud imet salvatsoonistidele. Mida teie oleteksite elund ilma sellleta? Kuid vaba päästmiseta, mida ilmutab piibel, mõnigi teie seast oleks viibinud kuristikus, ja teie hingend oleks langenud pimedusse, kuna teised olid teie sinna.

Nüüd, minu selltsilised, küsin teilt: „Mida teie teete piibliga?“ Kas põlgate seda, jätate tähele panemata ajalehe, juturamatut või mõne teise tühiuse kõrval? Ma ei arva seda. Nõnda talitab jumalatu maailm teie ümber aulise varandusega. Aga mida teie siis teete piibliga? Ma ütlen teile.

Kõige vähemalt peaksite piiblit lugema. Lugege seda ükski. Lugege mitu salmi korraga; lugege seda põlvedel; lugege seda kõndides tänavail; võttes einesööki, hommikul ärgates, õhtul väsinud olles, ja lugege seda õnnistatud raamatut vabal ajal.

Hoolitsege, et teie kogeksite oma südames õnnistusi, mida piibel ilmutab teile. Kui teie Sõna usute vaid oma pääga ega ei ela selle vastu, ei võta vastu armu, ei pese end allikas, ei võta Püha Vaimu, siis on see teile vaid hukkamõistmiseks ja süüks. Sellepärast täitke piibli käske. Õnnistatud on Sõna teostajad. Võtke piibel endile elu juhiks — kodus, võrsil, oma korpusel, haigus ja tervise päevil, mures ja rõõmus, kõikjal ja igal ajal.

Kuulutage piibli likku päästmist kõikjal, kus võite — tänavail, ruumis — kodus — töö juures — kõikjal levitage hääd sõnumeid.

Minu selltsilised, ärge laske saada piibel kohtumõistjaks endi üle, kui teie põlgate seda või kui lugesed päästmise ja võidu üle, millest kõneleb piibel, teie ei kasuta seda päästmist ega ei koge seda võitu.



## Naisite kõõginurk.

## Õuna marmolaad.

Kõorige ja võtke südamed välja õuntest ja siis lõigake väikesteks tükkideks. Keetke vähehes vees, nii et ei lahkes kõrbema, kuni õunad on pehmed. Valage läbi sõela, Pange tagasi tulele. Lisage natuke kaneeli ja muskaati, mida kõrvale, kui marmolaad valmib. Lisage suhkrut sama palju kui õunamahl. Keetke, kuni muutub üsna paksuks. Asetage purkidesse.

## Juustu kottleid.

Üks tass tainblüüd kartuleid, sama palju keedetud riisi, pool tassi peenelt riivitud juustu, pool teelusikat sinepipulbrit, üks lusikatäis piima, soola — valmistada kõigest segu. Kõõgipõlt valmistage sinepiest ja piimast segu. Valmistage segust kottleid ja katke neid jahuga ning praadige prunimiks mõlemalt poolt. Anda lauale tulise toamad kastega.

## Vorstit ilma lihata.

200 grammi türgi ube, 200 grammi riivitud leiba, 15 grammi võid, muna, soola ja pipart maitse järel. Oad lootuda terve õu, siis keeta, kuni pehmed, vedelik kõrvale, lisada võid, muna, soola ja pipart. Hästi segada, teha rullid ja prunimiks kiipsetada. Vaadake järele, et rull keeks ennem kui praet. Vett, mis keedeti ube, võib tarvitada kuskil supi juures või kaste valmistamiseks.

## Katkised munakoored.

„Ta on mind läkitanud ... vabastama neid, kes murdud südamega.“ Jeesaja 61:1.

Inglismaal elab keegi mees, kelle erialaks on katkised munakoorte liitmine. Ta võib teha neid sama hästi kui uueks, ükskõik kui rängasti on need purustatud, ja inimesed maailmas otsast toovad talle väärtuslikke munakoore, et ta võiks näidata oma osavat kunsti nende kallal.

Murtud südant parandada on palju raskem kui katkist munakoort, kuid on üks, kes võib seda parandada. Kahetunde aasta kestes on mehed ja naised toonud oma murtud südamed tema juure. Tema on suur Arst. „Siia tooge oma haavatud südame, siin jutustage oma muredest; maailmas pole hädasid, mida taevast ei suudaks arstida.“

Ühes Kristusega ei ole lootusetu seisukorda.

Oled sa täna lugenud oma piiblit ?

Ehtige endid armastusega, see on õige tugev side.

Kol. 3: 14.



## VEEREV LAINE mis võlub kõiki.

TEMA hää on ülilm monotoonus, millest meie iialgi ei tüdine, sest ta on alati seesama ja nüüd sama kaugel kui siis, mil viimati kuulsime teda.

KOHISEDES, sosistades, kaisutades ja siis jälle kisades laulavad nad haledat viisi; lained ei jää iialgi vaikseks ega iialgi lakka veeremast. Nende päralt on mõtmatu jõud ja ookeanide lõpmata majesteetlikkus, mida meele tuletab Lauja Taavet, kui ta ütleb:

VEED on tõstnud üles oma häält; veed tõstavad üles oma lained. Kõrguste Issand on vägevam kui mitmete vete kohin, tõesti, kui võimsad merelained.

JUMAL on armastus, ütleb tuntu kirjakoh. Jumala armastus sinu vastu on seepärast vägevam kui mitmete vete kohin, tõesti, kui võimsad merelained.

Kas sa ei usu seda tänapäev? Kristus suri, et näidata, kui palju Jumal armastab sind.

NII suur on Tema armastus, mis tahab pesta sinu patud ja teha sind uueks olevuseks.



Mis on Päästarmee minule.

„Sõjahüüde“ kirjutanud Hermann Jänes.

KUI ma võiksin kokku võtta mõtteid, mis on Päästarmee mulle olnud mitme aasta kestes, siis kõige päält tahan nimetada Päästarmeed kui organisatsiooni. Ta on mulle kui ainulaadne vaimlik ühiskorraldus, mis oma üleilmilise ulatusega on sageli vaimustuseks ja eeskujuks. Ükski ei või jääda külmaks ega osavõtmatuks, kord kokku puutudes Päästarmeeaga. Kuna paljudel ta on töökeeliviks ja isegi veidraks pilkelaenuks, sellepärast et ei tunda lähemalt selle töö iseloomu ega hüvesid, oli Päästarmee jäi muu juba teinud midagi tõsist ja pühalikku. Päästarmee kui organisatsiooni vastu kaalusid minul inimlikud elarvamused. Nüüd on ta mulle kui inimlike piirav tööala, mida olen võinud tundma õppida tegelikult ja kirjanduse kaudu.

Päästarmee töö minu elu midagi hoopis uut. Mitte ainult, et ma sain tuttavaks seni tundmata organisatsiooniga, vaid selle kaudu puutusin kokku igavese armastusega ja usulise mõjuga, mis hoovab sellest armastusest. Ma mäletan esimesi koosolekuid, millel viibisin. Neis valitses vaimulik õhkond. Tundus, et oli jäänud väljapoole tegelik maailm, seistes Jumala ja Kristuse paige ees. Selles kõiges oli nii palju ülevat ja vaimlist; kõik oli uus ja seni läbielamata. Päästarmee jäi muu juba teinud andeid, mille tähtmine vaimustas ja tõstis selle kaudu paremasse maailma.

Päästarmee avastas mulle ka koguni uue maailma, usulise elu-ala, täis laulu ja muusikat, inimeste muresid, rõõme ja hädasid; ta avastas inimeste võimlemise ja püüdnud pääseda välja senisest elust. Tundsin ja tunnen kaasa igale võidule ja kaotusele; ma olen teinud tähelepanekindlalt inimeste võitlustest, ja näinud, kuidas ühe lapse ega teine tõuseb vaimlise seisukorra poolest. Päästarmee on minule ka kui kodu, kus paljud leiavad endile hääloju ja rohkesti sõpru. Päästarmee on mulle paigaks, kus saan uut vaimustust, ülevat meelt ja kinnitust tema koorides ja rõõmsaimelistes lauludes.

Päästarmee kaudu omanis ka uue ellusuhtumise. Muidugi olen ma seda kogunud mujalt, kuid Päästarmees erilist. Ma kogesin, et maailmas on nii palju proleeme, mis vajavad lahendamist, kuid neile ei lähemata usuliste vajadustega. Päästarmee õpetas mulle armastust, mis otsib end inimsüdamate juure, ja et inimkond seda vajabki tänapäev ilmal määral. Ja ühtlasi tul- lin arusaamisele, et maailmas peaks rõhkema olema paika vaimiliste võitlustele. Inimesed arvavad, et elu on nende ärithingud, lepingud, veksid, lõbustused ja muud tüübisused — selles ei peitu tõeline elu saladus. Kuid elu tõsisem ja hingelise pale on inimeste pisarad, palved, mured ja ka

## VIIS, mis jälgis — teda.

Liigutav lugu ühest vanast Armeelaulust.

ON inimesi, kes kuuldes kord üht viisi korvades seda täielise muusikalise saatega ja seda ilma raskuseta. On jällegi teisi, kes mõne muusika eeskava lõpul ei suuda meelele pida ühtki viisi saadud muusikalistest muljetest. Francis Arlington oli üks selline nagu elmainitud. Olles asjaarmastaja muusika alal, armastas ta kõiki asju, mis ühenduses kunstiga; eriti tegutses ta kui klaverimängija. Ta oleks võinud saada häa koha ühe inglise kino orkestris, kuid Francis seletas, et tema muusika „seisab kõrgemal seesugusest asjust.“ Ta loobus ettepanekust ja otustas selle asemel lahkuda Austraaliasse.

Üks öhtu, mille ta veetis Southamptonis, alati meelestub tema mälestuses. Oli niiske öhtu. Ta pidi lahkuma laevaga hommikult; tal polnud linnas paika, kuhu oleks võinud siirduda; kinosid põlgas ta nagu alati ja teatrifest ei pidanud luu rohkemgi. Nõnda kõndis ta eemale kaupluste tänavail ja lõpuks leidis end majade rägastiku keskel. Äkki pimeduses märkas ta valgustatud hoonet, millest oli tunda, et see on täis rahvast. Francis astus sisse. Kui ta oli seta, hakkas kellegi naise hääl saata laulma laulu, mis oli temale uudiseks:

*Issand, kurva siidamega  
Sinu juure tulen ma.*

Laulja koolitamata hääles tundus vaimustust.

„Ma võiksin aidata teda selles laulus,“ mõles Francis endamisi. „Tun-

dub, nagu oleks temas kasutatama võimalusi.“

*Tulen, et saaks Sinult armu,  
ja Su heldust lõpmata.*

„Need on killi lihtsad sõnad, kuid mõjuv, hästi korvaldatud viis.“ Nõnda mõles muusikamees.

*Mõõvad kõik maised rõõmud,  
kaob särav petteim.*

„See on juba palju parem. Kaju, et tal pole saatjat.“

*Kui näen Päästja armu täiust,  
valgust jälle märkab silm.*

„On tõesti kena plii.“ Siis järgnes õrnalt lauldud koor; laulmine suurelt rahvalugalt.

*Oh, Päästija, ma tulen,  
ma tulen, mind õnnista just nüüd.*

Kui koor oli lõppenud, mõned inimesed väljusid hoonest, ja Francis, keda segati kuulamisest, läks edasi.

Mõni päev hiljem, olles jätnud Euroopa enese taha, Francis jalutas laevaleval, kui äkki meelestus temale miski viis, ja mõne hetke pärast tulid juure ka sõnad:

*Issand, kurva siidamega  
Sinu juure tulen ma.*

Tema reisir lõuna poole meelestus talle ikka jälle ja jälle see viis sõnadega. Kui teda paluti mängida midagi tavalisel kontserdil merimeeste vaeslaste hääks, improviseeris ta selle kena laulu üle.

Järgmisel öhtul, kui laev oli juba Fremantle'i lähedal, mõitles ta jällegi laulule. „See on muutunud juba veidi

tüüritavaks. Ma ei saa vabaneda sellest viisist.“ Toetudes üle pardavõre ja vaadeldes lainetavale merele, kuulis ta äkki häält enese kõrval ütleva:

„Andestage, mr. Arlington, kuid ma pean tänama teid selle armsa laulu mängimise eest eile õhtul. Mina põgenesin ära Tema juurest, kuid nüüd olen taas tagasi. Tänan teid väga.“ Väike mees, kes oli hästi laevalaev võetelnud ketahetimitises, kadus kiirelt nii pea, kui oli kõnelnud tema viimane sõna.

Saabusdes Melbourne'le, õnnestusid tal kohotsimise katsed; ta sai koha ühes äris. Olles rõõmus elu uue olikorra üle, leidis ta varsti, et pihapäevad olid temal igavad. Ühel pihapäeva õhtul tõmbas teda laululähed Päästarmee ruumi, ja parajasti sisse astudes kuulis ta kedagi noormeest laulvat:

*Issand, kurva siidamega  
Sinu juure tulen ma.*

See kord oli sääl kill klaver, kuid Francis lihtsalt ei kannatanud kuulama.

„Rohkem kui kurb, ma knnitan teile,“ sosistas ta oma naabrile, kui hakati laulma koori, „kuid ma lihtsalt pean minema.“

„Kas tulete tagasi?“ küsis vana mees üks juures.

„Võib-olla,“ oli Francis vastus.

Majas, kus Francis elas, ei olnud klaverit, ja Francis kaalultes, kuidas

**Oled sa valmis kohtama Jumalat?**

parandada seda puudust. Ta teadis, et tal pidi olema praktikant. Ühel päeval leidis ta muusikaäri, mille aknal plakati pääljalgaga: „Harjutamisruumid saadaval.“

„See on väga häid,“ arvas ta, ja korraldas oma harjutusaja kaks korda nädalas, mis võetud tema lõunatundides.

Esimese harjutuse ajal juhtus tema väga imeline asi. Ta võttis läbi kõik oma tavalised klaveriharjutused ja oli enesega rahul, lõpetades libesid tema sõrmed üle klavhide, ja enne, kui ta teadis, kuidas see juhtus, mängis ta mahedast, õrnas pianissimo:

*Issand, kurva siidamega...*

„Ma loodan, et ükski ei kuulnud seda,“ ütles ta enesele, lahkudes muusikaruumist ja tagasi pöördudes ametisse. Kuid keegi ometi kuulis mängu ja oli küllalt õnnetu selle tõttu.

Kaks päeva hiljem, kui Francis tuli jälle harjutama, otustas ta mitu mängida seda palvelaulu, ja tahtis juba sulgeda klaveri kaane, kui ta kõrvu kostis rutuline hääl:

„Üks teie palun. Kas tahaksit mängida laulu, mida harjutasite eelmisel korral?“ Kõneleja oli äri asjaajaja.

„Millist laulu?“ küsis Francis.

„Oh, seda, mida mängisite viimati. Ma ootasin teid, et tulete mängima seda.“

„Kas teie ei saa mängida?“

„Ei.“

„Miks teie soovite seda? Kas tunnete laulu?“

„Ma tundsin seda laulu aastate eest.“

„Teie tulite Inglismaalt.“

„Jah, ma laulsin seda sääl. Kus teie õppisite seda?“

„Ma kuulsin seda laulvat kedagi naist, keda ma ilalgi ei näinud, ruu-

(Lõpp 5. ltk. 1 v.)



Misjonäride grupp Soome kongressil. Esiplaanil vasakul major Cedervall oma kolme poisiga Hiinast. Paremal ensain ja prona Poutiainen lähimehe rüüs.

tõised rõõmud, kui hing pääseb vabadusse. Elu on midagi muud kui tüline käelgiutus. Seda on õpetanud mulle Päästarmee ja seda olen sääl õppinud.

Lõpuks — Päästarmee on mulle isiklikuks sõbraks Kristus, kellest ma ei tahaks loobuda. Kuigi olen pidanud mõnelgi korral Päästarmeed kaitses välja astuma ja tema pärast isegi kannatama „parema“ seltskonna poolt halvaksparnuks, siiski olen suutnud läbi murda

sageli elarvamiste müürist ja Päästarmeele anda väärilise koha. Küll on minulgi Päästarmee juures mõnda, mis mäistama ja näiliselt isiklikult vastuvõtmatu, kuid sellest hoolimata jääb Päästarmee mulle suureks armastuse sõnumikandjaks teiste koguduste, kirikute ja usuhingevõrval.

Seda on Päästarmee mulle. Lugeja — seltsilise ja sõber — mis on Päästarmee isiklikult sinule?

# Viis, mis jälgis teda.

(Algus 4. lhk.)

mis, kuhu ma sisse ei läinud, ühel öhtul Southamptonis. Kelle laulud olid see?"

"See on Päästearmee laul."  
"Ah, siis on see arusaadav. Kuulsin üht noort sõpra seda laulmas ainsas Päästearmee ruumis, mida olen üldse külastanud sellest ajast, mil olen siin Melbourne'is. Väga hästi, ma mängin taas; kui soovite, laulge kaasa," ütles Francis, ja asjaajaja oli sellega nõus.

Ta algas nii õrnalt ja klaver saatis teda tundeliselt. Soololaule ja hääl muutus väikeseks, nii et oli ainult kuulda klaverihelid. Francis pöörates vaatama selle põhjust, leidis mehe põlvedel, käed surutud silmadele, millest voolasid tulised pisarad kätte.

"Mis on juhtunud?" küsis Francis ärevalt.

"Oh, vabandage mind, et rikkusin laulu, kuid — ma tulen, ma tulen," vastas mees, "ja Jeesus võitis vastu mind."

"See illatab mind," ütles klaverimängija. "Mees laeval ütles umbes samasugust öhtul, mil ta tuli mind tänama laulu mängimise eest kontserdil. Mis teie arvate?"

Francis ei saanud ikkagi selgust, kui mees andis oma seletuse. Kuid ta sai asjaajajaga varsti sõbraks, nii et ta polnud üllatatud, kui asjaajaja palus teda saata laulus, mida teda oli palutud laulda eeloleval pühapäeval.

"Laul on teile väga tuntud," vastas asjaajaja, kui Francis küsis temalt laulu nimetust.

"Ma külastan teid parajal ajal," üt-  
sas soololauleja.

Asjaajaja külastas järgmisel pühapäeval Francise uut kodu ja juhtis teda läbi pimeduse.

"See on samasugune, nagu Päästearmee ruum, mida külastasin kord," ütles Francis.

"See ongi sama," vastas teine, "ja laul, mida tahan laulda, on sama, mida kuulsite öhtul." Ja nõnda oligi. Kuid see oli palju ülitem laul. Millise hingelise läbielamuse andsid Francisele salmid, mida ta varemalt ei olnud kuulnud! Ta ei tunnud inimesi selles hoones; ta ei teadnud, et kolm inimest tulid ette põlvitama kahtetspinglele laulu ajal. Ta tundis vaid, et need sõnad olid kirjutatud talle enesele. Need olid tema isiklik läbielamus.

*Tulen muore koormatega,  
tulen raske eluga,  
tulen Päästja armu juures,  
tulen Teie palmata.  
Jätan maailm selja taha,  
jätan kõik ta kahtlused,  
jätan ainult leida Päästjat,  
kes muult võtab kurvused.*

Klaverimängija mängis koori läikiva higiga palgeil. Ka laulja nägu hiilgas hügiojadest. Mängija laulis ka kaasa, ja olles lõpetanud, lahkus ta platvormilt põlvitama kahtetspinglele, kuna soololauleja tuli palvetama ühes temaga ja tema eest.

Sellel öhtul leidis Francis lepitust Jumalaga, ja nüüd kasutab ta oma andeid suure Muusika-ansaja auks, kes oli läkitanud taevast inglend laul-  
lusse.

# ÜHENDATUD TEENISTUSELE.



Kindral laulab kol.-lt. G. Simpsoni kapt. F. Baltsaitsega Helsingi Rahvamajas.

"A poor lonely Englishman" — vaene üksik inglane — ei ole enam. Selleksel on meie endine juhataja, kolonel-leitnant Gordon Simpson, ülevoolavalt õnnelik abielumees, kes leidnud enesele eluseltiselt kapten Francisca Baltsaitis.

Laulatus sündis Helsingis Rahvamajas, mis oli pidulikult ehitud palmidega, vanikutega, lilledega ja lippudega. Saal ja rõdu olid täis vaimustatud kongressi-pulmarahvast.

Kui kell lõi seitse lööki, kostis kongressiorkestrilt pulmamars, ja pruutpaar, kelle eel sammusid kolm noort tütarlast esitades Lätit, Sootmet ja Inglismaad, astus sisse läbi saali pääuke. Kindral ise juhatas pruuti, ja peigmees tuli kindrali proua saatel, neile järgnesid kolonel ja proua Westergaard. Rahvas võitis neid vastu hõiskamisega.

Koosolek algas lauluga, mille järele brigadir Boije palus õnnistusi pruutpaarile. Kolonel Westergaard tervitas koloneli ja ta pruuti isikra-

niseleppärast, et neil on eesõigus saada laulatatud kindrali poolt. Armees rahvusvaheline juhataja kõneles väga tundealt oma enese läbielamistest ja päästesõjast olevast nõudest ohvitseri koduse elu järele, üteldes andis ta mõnd väärtuslikku näpunäidet ja siis kutsus pruuti ja peigmees rahva ette seisma.

Päälle laulatustseremoniaat, mida jälgiti suurima huviga, kõneles proua kindral Higgins abielust kui häast sõbrusest. Suur kuhi telegramme igast maailma äärest oli jõudnud pärale, ning ajapudused ei jõudud neid kõiki lugeda. Pääkorterit brigad laulis, ning selle järele sai sõna pruudi õele, kapten Elisabet Baltsaitis. Veel kõnelesid kolonel ja proua Simpson, ning rahva vaimustus oli ütlemta suur.

Lõpuks tõusis kõik rahvas püsti ja laulis „Kiitus, Issand, kiitus Sulle” ning kolonel Westergaard lõpetas koosoleku, paludes Jumala õnnistusi laulatatud paarile ja tuhandepäisele kuulajaskonnale.



Kol.-lt. ja proua Simpson.

# „Olen kaotanud Jumala!”

Äralangenu kibe hüüd: „Ma jätsin hooletuse ainult väheseks ajaks ja nüüd olen täiesti valeteel!”

**O**LEN kaotanud! Kogu maailmas ei või leida õnnetumat inimest kui mina. Mul on hääd tervis, raha, sõpru, ja need, kes ei mõista mind täiesti, võivad vaadata minule isegi kadestusega, aga ma olen kaotanud ütlemta palju. Olen kaotanud oma koha Armees; olen kaotanud oma sündimisõiguse — olen kaotanud Jumala! On kibe tõde, et olen äralangenu. See ei olnud minu soov langeda. See on nii imelik; kui vaatan tagasi neile olukordadele — ja seda teen sageli — mille läbi sattusin sarnasesse seltsukorda, siis kõik näib olevat nii väike ja tühine.

Ja nii see oli tõesti — ainult väike vahejuhtumine korpusese, ja see oli kõik. Ma mõtlesin sel ajal — ja mõlen ka praegu —, et ohvitser oleks võinud tegutseda ettevaatlikumalt minuga, kuid selleasemel, et oodata, kunni asi lahendatakse, ma otustasin „võtta asja kergelt” teatud ajaks. Ma tahtsin näidata, et nad ei või rõõmuda minuga sarnaselt kuni neile meeldis! Mul oli kibedustunne teatud inimeste vastu korpusese, ja kuigi ma võtsin osa koosolekust, ma ei tunnustanud ega palvetanud — isegi siis mitte, kui mind kutsuti nimepildi. Ma jätsin ka vabaõhukoosoleku käimise „ainult liihikeseks ajaks”, nagu ma mõtlesin, „ainult, et näidata nelle!” Muidugi olin rumal, ja mitte kaus aja pärast jätsin ka univormi kandmise; siis ma lõpetasin kodus palvetamise ja piibli-õpetuse. Nüüd oli kiusajal võimalus, ja minu õnnetusese juhtus midagi ning kõik ajad läksid äärmiselt halvasti.

Ma oleksin isegi võinud õiendada neid asju, kuid olen liig uhke, et tunnustada oma süüd, ja kõrgi sidamega ma läksin edasi teile, mis viis mind ikka kaugemale ära Jumalast. Algu-  
ses mõtlesin, et võin üsna kergesti pöörata tagasi, ükskõik, millal ma tahan, aga nüüd olen õppinud tundma, et see pole nii.

Aastad on möödunud lennates, ja ma olen joonud kibedust elurikarist. Õeldakse, et ülekohtuse tee on raske, kuid seda ei või siiski võrrelda äralangenu raske teega. Tänapäev kõik näib olevat nii pime, hirmus, Jumalata — ma olen nii üksik oma hinges. Olen kaotanud, kaotanud hirm-  
sasti!

Võib-olla see näib teile võõrastav, aga ma pole veel lahkunud oma vanast univormist. See on kaptsiit, ja vahest, kui kodu on vaikne, ma võtan riided välja — punase kamposini ja sinise univormi — ja nutan seistes nende juures, kui mõten vanadele õnnelikkudele päevadele minevikus. Need mälestused on mulle alaliseks piinaks; kui ma võiksin, ma ei oleks nendeta; see on ainuke aeg, mida kasutaksin õnnelikut ja hästi oma elus, mis müüdu raisatud. Mulle meeldisid palvekoosolekud, laulmine, mängimine, vabaõhukoosolekud, tunnustamine. Mulle meeldib ikkagi veel mõelda kõigele sellele, aga ma olen kaotanud selle, ja miski ei või täita selle aset. Ma mõtlesin teile öelda, juba en-  
nem, et kausa eespele mu äralangemist rääkis Jumala. Vaim inimene, nii nagu keegi armastaja räägib sellele, aga siis ma ei tahtnud kuulata ja nüüd juba kausa aega Ta ei ole rääkinud. Sellepärast on kõik nii pime ja õudne — kas see võib olla, et olen kaotanud isegi selle?

## Ükspäinis

# Jumala juures

on mu hing vaht, Temalt tuleb mulle abi. Tema on ükspäinis

## mu kalju ja mu õnnistus,

mu kõrge varjupaik, mina ei saa väga kõikuda.

Taav. I. 62:1,2

ÜHEL tänavurgal seisid mõned poisikesed. Kolm nende seast olid hästi riietatud, kuna neljas näis olevat vaesem — ta seisis vähe emal, käed taskus ja nägu tulipunane.

Ta oli ilus poiss, ilusate silmadega ja kinnise süuga. Neil oli vast paraajasti võitlus üheteise vahel ja need teised olid astunud tema vastasparteeisse.

„Valter Luuk, sina oled argpüks!“ hüüdis üks poistest.

„Võib-olla ka mitte,“ vastas ta väikuvate silmadega.

„Noh, siis väljenda seda ometi, Robert haavas ju sind.“

„Seda ta kahtesest veel,“ vastas Valter.

„Kas see on mingisugune hoiatus?“ küsis Robert uhkelt.

Ta oli pika kasvuga nägus poiss, kuid ta ei võinud seista Valteri kõrval oma lihaste tugevusega, aga ta oli pikaldane uskuma oma nõrkust.

„Tõmba tal ometi miits pääst, katsu, kas saad teda maha,“ hüüdis keegi teine.

„Miks sa ei näita talle,“ hüüüks, „meie oleme küll Roberti sõbrad, aga meie ei sega vahele.“

„Seda polegi tarvis,“ arvas Robert, „ma saan juba isegi temaga hakkama. Tule nüüd, ma annan sulle midagi.“

Valter kahvatas; ta surus hulle kokku ja ütles tasa: „Ei!“

„Sa kardad juba praegu.“

„Niif! Sina aga kaotaksid.“

„Sooh, sa kardad teha mulle haiget? See on ju sinust ilus. Tule, vaatame kohe, kuidas läheb.“



## Kas ta oli argpüks?

Jutustus poistele.

Ta astus paar sammu ligemale ja lõi Valterile vastu nägu.

Veri voolas Valteri pähe, ta silmis välkus tuli. Ta näis võitlevat iseenesest, kuid võitlus kestis ainult silmapilgkuse. Ta teadis, kuid ta saab oma juu.

„Noh, sa ei taha isegi sellele löögile hakata vastu, sa oled küll vist kummist?“ pilkas Robert.

„Argpüks,“ hüüdis temale teised.

„Mül on aga küll julgust, et olla sõnakulelik oma südametunnistusele,“ vastas Valter aeglaselt.

„Kuulake nüüd õpetajat,“ naersid kõik kooris.

„Sel silmapilgul tuli keegi neiu. Ta oli seisnud vastasoleva maja ukse juures ja kuulnud poiste juttu.“

Kui Robert nägi teda, muutus ta täiesti punaseks. Neiu oli nimelt olnud tema grupijuhataja Päästearmees, ja Robert teadis väga hästi, et ta ülalpidu ei olnud häi.

„Valter Luuk, tule minu juure,“ ütles neiu. „Ja teised, kuul-

lake kõik, mida ma ütlen.“ Ta rääkis aeglaselt kuid käskiva tooniga.

„Eks ole tõi, Robert, et su öke oleks mõõdnud aastal peaaegu uppunud?“ „Jah,“ ütles ta peaaegu häältelet, „ta suples meres, ja siis tuli suur laine ning kiskus teda ära oma juurest.“

„Kas sa tead veel, kes päästis teda sel korral?“ — „Oli üks poiss.“ „Kas sa ei tea ta nime?“

„Ei.“ — „Arvad sa, et see poiss oli argpüks?“ küsis neiu edasi.

„Argpüks? Vaevalt küll! Ta pani ise oma elu kaalule sellega.“

„Valter Luuk, kas sina tunned seda poissi?“

Valter punastas väga ja oli ärritatud.

„Kas tema oli see, kes päästis mu ökese?“ küsis Robert supre imestusega.

„Ja muidugi, Robert, kas ta on siis argpüks?“

Robert mõistis nüüd häbiga, et ta oli saanud suure õpetuse, ja pidi teadma, mis tähendab tõsine julgus.

## Nüüd ole aus ja vasta õiglaseft.

Milline koht on sul oma korpuses? Oled sa koosolekukülalastaja, või eemalviibia?

Saammas või magaja?

Kas oled tiivaks või raskuseks?

Jõud või keerdsohm?

Ülesehitaja või mahakiskuja?

Andja või saaja?

Minija või ümberhulkuja?

Teetaja või fakistaja?

Toetaja või ümberlukkaja?

Sõdur või päevalu teetaja?

Tööteetaja või tillitootaja?

MÕTE SELLELE HOOLEGA, JA KÕIK, MIS SU JUURES ON NEGATIIVNE, SEES JÄÄGI MAHA!

## „Olen kaotanud Jumala!“

(Algus 5. tehoküljel.)

On tõe, et mu vanad seltsilised ei ole jätnud mind. Nad tulevad vahevald minu juure koju ja ma hulgun ka vahet nende vabaohtuosooleku kuulajate hulgas. Ma tean, nad aitaksid mind, kui nad võiksid — aga ma kardan, et nende palved ja pisarad on asjata minu juures. Nad räägivad mulle — nii nagu ma ütlesin kord teistele — et kui ma otsiksin Teda tervest südamest, siis Jumal võtab mind jälle vastu ja annab mulle rõõmu, et see on tõe, mida nad ütlevad, aga nüüd on raskema minna tagasi. Ma olen läinud hirmale vaieteale, ja patkulduvõim on haaranud mind nii tugevasti.

Ma peaksin palju tunnustama üles ja peaksin ka parandama oma süüd, ja siis see häbi! Ei! Ma pean matma neid asju oma eesdamasse ja minema edasi. Kardan, et on liig hilja leida veel kaotanud varandust. Aeg mõeldub nii kiiresti ja mind kutsutakse peagi andma aru oma elust. Kuidas pean kohtama jälle Tema puhtaid silmi, keda armastasin kord ja keda tunnustasin oma elus esimeseks ja lüsumaks? Seda ma kardan kõige enam!

Ei ole kerge kirjutada talle sel viisil, aga ma mõtlesin, et varem või hiljem teid võib tulla kiusatus „muutuda leigeks“ võitluses ja ma tahaksin hoitada teid selle eest. Ma tein nii ja nüüd olen langenud — nii olen kaotanud kõik!

meil olid mitu kord vestlused asja ning me rääkisime täiesti vabalt usast.

Olin juba ennen mingisugune juht nende seas, ning nüüd nad olid valmis kuulama mind; ja kõik uskusid, et võtsin asja tõsiselt. Mõned said päästetud ning mitmed korrad olime kaasteist kunil neilteist-aastasele kamina juures ja palusime kõiki järgimööda, ning päle selle läksime mägama. Ma usun, et neil koosolekul mõned kaasõpilased pörsasid tõselt ümber.“

Ta oli ainult neljateist-aastane, kuna teised õpilased olid veel vanemad, ja kõik õpetajad olid Armeed vastu. Kuid siiski sealasamas kooli-uunis, kus nad mängisid Armeed, ta püüdis näidata ja tulla veendumusele oma kaasõpilast võimaliku jõu üle.

„Ah, vaadates tagasi neile päevile, olen nii tänuilise selle eest, et Jumal aitas mind olla nii otsekohene ja kindel,“ ütles proua Higgins tõsiselt.

## Ühe koolitüdruku julgus.

„Armee mängimine“ tegi, et ta sai tõsiselt päästearmeelaseks.

„Nüüd, tüdrukud, mängime Päästearmeed!“

Kasvatamaja õpilased olid vast kogunud päle oma suvepuhkust.

„Ma võin näidata teile täpselt, mida ma tead teevad, sest vastasin neid väga hoolikalt puhkuse ajal,“ seletas use mängu ettepanija.“

Oli vidvikuueg, ja suur koolitüdrak oli ainult nende päral. Peagi tõotati laud ühele küljele ja moodustati brigaad.

„Päästearmeed — nisugune imelik rahvas, oh milline nali!“ hüüdis tüdrukud. See oli muidugi sellepärast öeldud, et Armeed oli tundmata ja teda arvustati väga rahva poolt. Selle meetodid ja siht oli mõistmata.

Tüdruk, kes ise nimetanud ennast kapteniks, hakkas õpetama oma sõdureile kahe või kolme koori sõnu ja muusikat, mida ta ise õppinud koosolekul; ja siis kandes hõli vihmavarju ta juhatas teisi oma taga ringi ja ringi koolitoas, ta vehkis vihmavarjuga ja ise laulis kaasa kõgu jõust.

Kapten, keda tüdruk oli pannud tähele, tarvitas harilikult vihmavarju ja tüdruk oskas väga hästi aimata järele kapteni võtteid.

„Valitse mu sõdamas Armees Õn-nistegija.“ lausid koolipilased ja ka „Rõõmus Billy päästis oma mehe, Issanda Armees!“ Katsuti ka teisi laule, kuid need kaks jätsid suurema mulje tüdrukuile, ja isearnis mõjusid need Cassie Price'le — rikk-ka ärimehe neljateist-aastasele tütrele, kes on tänapäev tuntud kui proua kindral Higgins.

„See mäng koolis äratas minus hu-

vi Päästearmeed vastu,“ jutustas ta, „ja kui ma sõitsin oma koju detsembris, märkasid mu silmad kohe mitmesuguseid plakateid igal pool linnas — „Päästearmeed avab tuld Pennarth'is.“

„Isa, ma sooviksin minna nende koosolekule,“ ütlesin ma. Siis selgus, et isa oli küllastunud nende koosoleku juba mõõdnud pühapäeval ja võttis mu meeldi kaasa.

„Mu isa sai päästetud, ja ma tahtsin ka pöörata ümber; aga ma hoidusin emale sellest, sest et ei tahtnud saada korralikuks — armastasin nii väga nalja ja igasuguseid imelikke mängu.“

Kui keegi oleks tulnud minu juure sel esimesel õhtul, siis ma oleksin läinud kahtesuspingile. Aga keegi ei rääkinud minuga; Armees oli tol ajal väga vähe teada, ja mul endal polnud julgust minna vabatahtlikult. Järgmisel teisipäeval läksin jälle kahekesi isaga, ja isa palus palvekoosoleku ajal.

Ta palus teiste eest, kuid ma tundsin, et ta palus minu eest. Üks mõte takistas mind. Kui ma astuksin ette, kas ma saan siis jumalalapse tunnetuse? Saatan sosistas edasi, nagu ta teeb paljudel noortel tänapäev: „Sa võid ju küll minna ette, aga midagi ei juhtu; ei ole mingisugust muudatust.“

Kuid siiski ma läksin, ja pisarad silmis laulsin: „Kuis olen, võta mind.“ Sel õhtul oli kaheksakümmend nelj kahestejat.

Kui ma põlvitasin sääl, tuli rahun nii imelik, kuid kindel; ja vanad asjad mõõdusid igavesti. Jumal andis

mulle, kes ma kahtlesin nii palju, auilise teadmise Tema liglust.

Mul oli olnud nii palju oesõigusi oma kodus, ja kuigi olin veel nii noor, siiski olin ilmalik, täis enese tahtmist, ning mulle meeldisid väga lõbu ja väline riietus.

Aga muudatus minus oli imelik, sest see oli täielik nihiasti väliselt kui sisemiselt. Kõik, mida tahtsin nüüd, oli — olla häa ja teha hääd ning näidata, et olin Jumala poolt. Ma tahtsin kohe kanda univormi, kuid mu vanemad tahtsid, et ootaksin mõni aeg; siiski ma läksin tagasi kooli, kandes Armeed kilpi.

Sel ajal Armeed oli veel tundmata ja sellest saadi väga valesti aru, ja siis muidugi mu kilp äraetas tähelepänu ning alati polnud väga meeldiv kuulda kõiki märkeusi. Kõik õpetajad olid Armeed vastu ning nad võtsid mind palju julgust.

„Ma ei voi mõista, kuidas härra Price võib lubada oma tüdral, et ta segab ennast kõigi sarnaste asjadega,“ ütles üks nendest.

Kuid oma sõdamas ma teadsin, et olen õigel teel. Imilikult rääkides, ma pidin seisma üksinda, kuid tundsin, et pean minema ette edasi. Ma ütlesin iseenesle: „ükskõik mis nad ka räägiksid, Jumal on Päästearmeega. Ma tunnen seda oma sõdamas. Ja mida Jumal on teinud mulle, Ta teeb ka teistele juures.“

Ma olin näinud valgust ja nüüd tahtsin väga, et minu valgus paistaks; ma ainult ei teadnud, kuidas alata.

Kuid siin aitas mind kilp. Muidugi küsisid tüdrukud selle tähendust ja

## Harimata maadük.

SEE oli suur aed, kuid viies nurgas oli väike põllulapike, mis nähtaval oli täiesti harimata. Just sellal maalipikesel töötas taluperemees oma kablaga, kui ilmusid võõrad.

„Hallo,“ tervitas teda üks neist, „kas kitkute umbrohtu?“

„Jah,“ vastas taluperemees oma kablile toetudes ja oma higi otsaiselisel pühkides. „Sel kevadel pole ma siia midagi istutanud, ja mul on rohkem vaeva olnud umbrohu kitkumisega sellel maadükil, kui kogu aiast.“

Tema rääkis väikese maadüki üle, kuid sama tõde võime öelda eneste elust. Inimene kogu oma eluaeg võib töötada, varjates kurja eneses, selle asemel temal oleks tarvis arendada hääd eneses.

Niisama kui talumees koges, et raske on töötada ainult kitkumisega. Saame aru, et raske on inimesel, kelle ainus siht on — kitkuda iseloomu umbrohtu; mille ainus tegevus on hävitamine, mitte kasvatamine. Sarnase inimese ülesanne ja aade pole kõrge.

## „SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 37. — August 1932.

### Ohvitserid:

Ltn. V. Muul 50, ltn. H. Einmann 50 eks.

### Allohvitserid ja sõdurid:

Muusik, M. Ernits 75, sek. A. Tuisk 50, seers. L. Rattik 25, envoi L. Bakul 25, seers. E. Niimann 25, seers. E. Vikmann 25, seers. F. Leemann 25, k.-k. A. Matveus 25, k.-k. L. Paschko 25, sõd. K. Parapits 25, lapsõd. E. Vei 25 eks.



## Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid septembril.

### Luuka.

- |                 |                 |
|-----------------|-----------------|
| 1. N. 11: 1—13  | 16. R. 16: 1—17 |
| 2. R. 11:14—28  | 17. L. 16:19—31 |
| 3. L. 11:29—41  | 18. P. 17: 1—10 |
| 4. P. 11:42—54  | 19. E. 17:11—21 |
| 5. E. 12: 1—5   | 20. T. 17:22—37 |
| 6. T. 12:16—34  | 21. K. 18: 1—14 |
| 7. K. 12:35—48  | 22. N. 18:35—30 |
| 8. N. 12:49—59  | 23. R. 18:31—43 |
| 9. R. 13:1—21   | 24. L. 19: 1—10 |
| 10. L. 13:22—35 | 25. P. 19:11—27 |
| 11. P. 14: 1—14 | 26. E. 19:28—40 |
| 12. E. 14:15—24 | 27. T. 19:41—48 |
| 13. T. 14:25—35 | 28. K. 20: 1—18 |
| 14. K. 15: 1—10 | 29. N. 20:19—26 |
| 15. N. 15:11—32 | 30. R. 20:27—47 |

### PALVEAINED.

- September, 4. Lõuna-Ameerika.
- 11. Ihu ja vaimu poolest nõrgad.
  - 18. Kesk-Ameerika ja Lääne-India.
  - 19. Kõik, kes ravitsevad ja hooldavad haigete eest.

## Kindral

# kongressil Soomes.

Soome 41. aastakongressi juhatasid kindral ja proua Higgins, keda aitasid territooriumi komandör (kolonel Westergaard) ja ülemsekretär (kolonel-leitnant Simpson).

Esimene kongressi-koosolek oli kinnine koosolek ohvitseridele oma territooriumist, kui ka kojutunud misjonäridele-ohvitseridele ja teistele küllasõitnud ohvitseridele, ning seda juhatas kolonel Westergaard. See oli tund, mil viibiti üheskoos palves ja võeti Jumalalt vastu õnnistusi.

Päele nimetatud koosoleku reedel, 29. juulil kogunesid salvaitsionistid ja teised huvitatud kolonel ja proua Westergaardiga eesotsas tervitama Päästarmee ülemjuhatajat, kindrali ja proua Higgins, vaatamata sellele, et vihma sadas nii ku oavarrest.

Hiljem mõlemal tervituskoosolekul Tempelis ja Rahvamajas tervitati kindrali ja proua Higgins kõige südamlikumalt. Mõlemas kohas olid saadid täidetud ja nihasti kindral kui proua kõneleisid.

Laupäeval oli noorsoo demonstratsioon ja sõduritekoosolek. Viimasel

koosolekul andsid kindral ja proua Higgins südamesse tungiva sõnumi, tähtsusest omada tuhta südame.

Pühapäeval olid pühitus- ja päästekoosolekul rootslastele Tempelis ja soomlastele Rahvamajas. Pääleõunal oli ühine vabaõhukoosolek Kaevu parkis, kuhu marsiti läbi linna. Siin kuulis arvamata suur rahvahulk kindrali sõnumit.

Esmaspäeval oli ühine pühituskoosolek tempelis, ja õhtul leidis aset kõige huviratavam koosolek, kui kindral ühendas lipu all kolonel-leitnant Simpsoni ja kapten F. Balsaiti, millest teame kirjelduse 5. leheküljel.

Teisipäeval ja kesknädalal olid nihasti kinnised kui ka paar avalikku koosolekut. Kogu kongressi ajal valitses hääd vaim. Jumal tegi oma tööd ja üldse üle 500 päästmise ja pühitus otsesid atjandasid endid kahetsuspingile.

Laupäeval võitis president Svinhufvud kindrali ja proua Higgins vastu intervjuule, osutades suurt huvi Päästarmee tegevusele.



## Meie võitlusväljalt.

### KODUHING TALLINNA I.

Kolmapäeval, 17. augustil oli meil koduühingu suvine väljasõit. Juba hommikul kell 9 algas sõit omnibusiga Keila poole. Jõudes sinna looduslikult ilusale kohale, läksid kõik vaatama imestusväärseid kohti. Hiljem otsiti välja kena koht püsimiseks, kuhu kõik asusid laagrisse, et nautida kaasavõetud söögivarast. Päev möödus nii kiiresti kõige lõbusamalt ning õhtu saabus. Viibisime koos lühike aeg, mil korpuse juhataja luges piiblist ning palus, ja sõit algas jälle kodupoole. Üsna paljud olid kaasas väljasõidul, ja kõik olid arvanud, et meil oli auiline päev. Jumal olgu tänatud kõige eest.

Keegi kaasaviibija.

### Tallinna I korpus.

Varsti on möödunud suvised võimalused. Oleme püüdnud neid tarvitada kõige paremini, et võtta inimesi Jumalale. Millised suurepärased koosolekul meil olid Kadriorus pühapäeva päeleõnnitajad ja Rannavärvana mäel neljapäeva õhtul! Seltsilised võtsid ustavalt osa, laulsid ja tunnistasid Issanda auks. Adjutant Lockyer külastas korpusi 7. augustil ning juhatas mõned auilised ning hästikülalastatud koosolekul. Kesknädalal, 10. augustil oli kinnine pidu „Suruühingu“ Higitelise-sõpradele, kes siviilkodukoostul toetanud korpusi rahaliselt. Umbes 300 inimest oli kogunud. Korpuse juhataja rääkis Armeed tööst, saadud võitudest, tulevikku kavades. Sõpru tänati eriti nende ustava toetuse eest korpusel töös. 14. augustil vannutati mõned uued sõdurid. See sündmus äratas suurt tähelepanu, ja maja oli peaaegu täidetud kuulajast. 21. augustil oli korpusel õhtu Tallinna 2. korpusega väljasõit Haap-

salu. Sääli peeti kaks vabaõhukoosolekut, vaatamata sellele, et peaaegu terve päev sadas vihma. Armeed marsis läbi linna, mis oli esmakordne, äratas suurt tähelepanu. Õhtul oli metodisti kirikus lõppkoosolek. Saal, mis on suur, oli pakil täis. Õpetaja Tombo, koguduse eestseisja, rääkis väga huvitavalt Päästarmee kohta ning väljendas oma suurt usaldust selle organisatsioonile vastu. Õnnelikud ja rõõmsad, sõitsime tagasi kuhu, tundes, et olime võinud olla õnnistusse hingedele.

Peaaegu igal koosolekul näeme mehi ja naisi, kes otsivad päästmist. Ühel laupäeval õhtul tulid seitse hinge, kes oma pattude üle kurvastasi, kahetsuspingile. Kõikide päästesõdurite motto on: „Eesti Kristusele!“

### Tallinna II korpus.

Suvi on möödumas — tundud valusalt kahju, et mis ilus, kaob kiirelt. Suvi tõi kaasa palju auilisi võimalusi. — Tõõd on tehtud — seemet külvatud. Iga jõupingutus on toonud kaasa õnnistust, mitmed südamed on otsinud Jumalat ja Kristuse lepitavat armastust.

Ei ole midagi väärtusrikkamat, kui et näha noori ja vana seisvat truult tuld ja vere lipu all. Imelik, mida suuremad raskused — seda armsamaks on saanud paik, kuhu Issand kutsunud ustavaid sulaseid. On püüdnud ähvardada pimeduse väed, kuid läbikatsumine ristitule teeb kangelasi. Jääb vaid kiita Jumalalt kõige eest, mis saadud.

H. E.

### Tartu korpus.

Suvi oma kenaduse ja paljupakkuvaa loodusega pole suutnud kõita inimesi, kes õppinud Jumalalt armas-

## TEADMINE.

„On ainult üks viis, et midagi teada, ja see on — seda teha,“ ütles ilhe chitusjaoskonna masinist noorele poisile. Palju inimesi teavad midagi ainult pooleldi ja kui keegi tuleb ja püüab neile jutustada, hakkavad nad silmapilki kahtlema, et see nii ei ole, mida nad enne teadsid. Sarnane teadmiseviis ei vii inimest kuhugi. Ole täiesti kindel millegi üle. Kui sa seda tead, siis jää selle juure. Sarnane teadmiseviis on tarvilik, et ehitada sildu, kaevata tunnelid ja juhtida laevu meredel.

Sarnane teadmine arendab ka iseloomu; see annab õige seisukorraldus; see teeb meid tugevateks, et kõrvaldada mittelarvilisi muresid ja pahandusi. Ka kõhliises teadmises üks „mina tean“ on rohkem väärt kui terve tosin „mina arvan“. See on ka tõde sellele teadmisele, kui inimene võib öelda:

„On andestatud minu süüd, austud olgu Jumala Tall. Ma teava poole rändan nüüd, austud olgu Jumala Tall.“

## Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.



Tallinna 1. ja 2. rongikäik 7. aug. s. a.

tama. Nad unustavad naudingu ja kogevavad koosolekulle nihasti vabaõhku kui ka ruttumisi, et kuulda jumalassõna, alluda Tema tahtmisele ja austada Issandat oma mitmesuguste tunnustuste ning rõõvate lauludega.

Iga uus päev näitab, et lähedal seisab stigis, mil kaovad võimalused vabaõhul — kuid sellega anevanud väsinud. Seltsilised, samuti sõbrad pole väsinud võitlusväljal, vaid huvi ja vaimustus kasvab päev-päeval. Te hakses uusi kava, tahetakse tulevikku iga võimalust kasutada ja end rohkem pühendada jumalariigi tööle. See on auhine, niivõisi jatkata.

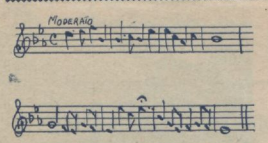
„Edasi julgelt, kui ainus üks mees, maailma võitkem, sest Issand jääb J. M.

**1.**  
1. Kõigest maadest ja rahvastest läbi  
Me Issand viib Päästearmeed,  
Täis armastust hingede vastu,  
Patustele see rõõmu nüüd toob.  
Me kogume hukadeks kokku,  
Seda saatana! kuulame!  
Saatan põgeneb; hünne julgelt:  
Patu ori, on päästmist ka sul!  
Koor: !: Jah tõesti on päästmist ka sul.;  
Sest su eest on Jeesus ka surmud,  
Patune, sääl on päästmist ka sul!

2. Vaata ehitat saata vaige,  
See ähvardab neid maad,  
Jeesusega me seista ei karda,  
Tema kaitsab meid saatana eest.  
Selle lipu all julgelt me lä'eme  
Kartusest siis Kristusega,  
Tema nimel veel hüüame vahvalt:  
Patu ori, on päästmist ka sul!

3. Kutsu kõiki, kes vaevatud raskelt,  
Kes pattudest hukuvad veel,  
Meie julgus — see võitluses kasvab,  
Põlev armastus hingedes keeb!  
Siis edasi julgelt kõik lä'eme  
Oma Päästija jälgede sees,  
Nii et igal pool hüüdsõna kostaks:  
Patu ori, on päästmist ka sul!

**2.**  
1. Jeesus, vii mind igapäev,  
Müüdu eksin ära ma,  
Kus Sa saadad, lähen ka,  
Las' Su Vaim mind juhata.  
Koor: Kuule, kuule, Jeesus, kuule  
palve häält,  
Risti juure alandan, Jeesus,  
kuule palve häält!  
2. Varjupaia mu hingele,  
Tormis varjaj sina mind.  
Sina pääle looda ma,  
Hing mul ihkab ainult Sind.  
3. Jeesus, aita võidelda,  
Viimast tormi võita ka,  
Vii mind taeva viimati,  
Kus sind kiidan rõõmsasti.



Imas pole rõõmu leida  
ega vaaluhust!  
Jeesus vaid üks! sull' rahu toob,  
valtsid võib kergendada.

**P**ALJUDELE teadlikele kristlas-  
tele ei ole ristiusk muud kui vormaalsus. Ta on üks korralikkudest ühistustest. Neile õpetati sellest nende noorpõlves; nad ei ole ial kahelund ta teoreetilises väärtuses; nad leiaev, et tema tunnustamine on auväärse tunnismärki; ja nad tahaksid niisama vähe olla teistsi kui anarhistid. Kuid ialgi ei ole Kristuse armastus kõiksuguste inimeste vastu saanud nende elu igapäevaseks juhtõõrks ja ialgi ei ole Kristuse ennastalgus usk lunastatud maailma võimaluse vangistatud nende kujutlusi ja eesmärki. Nende religioon on nende elule lahus ja ei mõjusta viimast. Iseäranis pühapäeviti, kui pangad on suletud, ärid kinni, elurühkimine on vaikselt ja paremad jõud nende liigutavad, lähevad nad oma sõpradeks kirikusse ametlikele jumalateenistusele. Ja kui jumalateenistust lõppenud, siis sulevad nad selle elamuse järel ukse ja astuvad jälle oma hariikliku elu. Kui paljudel inimestele on religioon säärane lühike, juhuslik elamus! Siiski nimetavad nad endid Tema jüngeriteks,  
(\*) Teenimise tähtsusest. H. E. Fosdick. KNNÜ, Tallinnas 1929.

**Laulud.**

**3.**  
1. Üks piik Jeesu pääle sind elavaks teeb,  
Jah, nüüd elu on sullegi sääl.  
Su vastu Ta armastus südames keeb,  
Su eest surmud Ta Kolgata mäel.  
Koor: Vanta Jeesu pääl!  
Üks piik Jeesu pääle sind elavaks teeb,  
Jah nüüd elu on sullegi sääl.

2. Miks tuli ja suri Ta kõikide eest,  
Kui sind koormast Ta päästa ei või?  
Miks jooksis Ta veri Ta haavade seest,  
Kui su võlg alles maksmata jäi?  
3. Su usk, silmavei ja palved ei või  
Aneks anda su patud, oh hing,  
Vaid Päästja veri, mis valati kord,  
Kõigest roojusest puhastab sind.  
4. Miks kahtled nii kaua ja mures su mees?  
Kõik on täiesti valmistud sul,  
Su Päästija selgesti kuulutab veel:  
„Minu armust sa ükski saad küll!“

**Kui sina tahad hoolitseda oma hinge eest, siis HOIDU MAAILMA EEST!**

**Maailm on surmanud tuhandeid ja kümneid tuhandeid.**

- Mis hukutas Loti naise? **Maailm!**
- Mis hävitas Akani, varga? **Maailm!**
- Mis hävitas Hamani, uhke? **Maailm!**
- Mis hävitas Juuda, äraandja? **Maailm!**
- Mis hävitas nõid Simona? **Maailm!**

Mis kasu oleks inimesel, kui ta **VÕIDAKS KOGU MAAILMA,** aga kaotaks oma hinge?

**Teenimise tähtsusest.**  
**Ameerika jullustaja ja professor H. E. Fosdick'i raamatust\*)**

kelle süda tuksus vahetpidamata kires, inimesi aidata, kelle Jumal oli armastus, kelle jumalateenistus oli igapäevane teenimine, kelle lootus oli jumalariiki, kelle tõõrist oli rist.  
Kui inimesed nüüdki kõnelevad ristiusust, siis ei mõlgu neil mõttes mitte nii palju puhast vaim, mis ta ümber teel kogupend. On selge, et mõned asjad nõndanimetatud ristiusu on suure tähtsusega ja mõnel ei ole mingit tähtsust. On ainult üks asi, millel on tähtsus. Kogu maailmas ei ole midagi, mis nii palju tähendaks. Kas Jeesus Kristus, Tema usk ja õpetus valitsevad siin maa pääl? Kas me suudame leida inimesi, kes eluliselt usuvad Temasse ja tõesse, mida Ta õpetas, ja kes ühineksid meiega sõjakäiguks Tema ideede eest laialikistud huvidega maailmas? Kas võib osuid, mis praeguse õnnetuse ja patu läbi hävitatud ning purustatud, uuesti ilms ehitada ja kas

**5.** Siis võta nüüd rõõmuga Jeesuse käest  
Elu, õigust ja õnnistust ka,  
Ta päästas sind surma ja kuredi väest,  
Igavesti pead elama sa.

**4.**  
1. Kõlva sa hädad seemet vara elu algul,  
Teisi päästma tõtta, ennast ohverda.  
Varsti jõuab sügis, millal võidu rõõmus üheskoos kõik põlluit vihud kogume.  
Koor: !: Vihud kogume !: Võidu rõõmus põlluit vihud kogume.  
2. Kui sa nuttes kõlvad, elu noorel ajal,  
Südan jõud anda — Jumal tasub sul.  
Pisaraid ei ole selle rõõmupäeval,  
Kui me kord kõik läeme lõikust koguma.  
3. Kõlva päiksepaistel, ehk kui taevast pilves,  
Kõlva hoolimata eluraskustest,  
Kui on valmivad viii, meie valud väikind,  
Viljalõikusele rattab hingeke.

**5.**  
1. Öö järel tõusis hommik mul:  
Päike valgus hinge sees,  
Mül kartus kadus, asus rõõm,  
Päike valgus hinge sees.  
Koor: Elapäike, elupäike!  
Piha rahu Kristusel mul on,  
Kui Jeesus südan omal sai,  
Päike valgus hinge sees.  
2. Ta pisarad kõik kuivatab,  
Päike valgus hinge sees.  
Kui palun, jõudu jälle saan,  
Päike valgus hinge sees.  
4. Kui Jeesust kuulen elades,  
Päike valgus hinge sees,  
Kui pimedusest läbi lään,  
Päike valgus hinge sees.

**KOORID:**  
1. !: Oma Juh'i nigu igas tormis näen !:  
Kuigi lained möllavad,  
Rahu minu hinge jääb:  
Oma Juh'i nigu igas tormis näen.  
2. Siis kul vanker tuleb, kui ma patuta, Ingilaulu saatel teavast lä'än ma. Jeesus, Jeesus, tee patust puhtaks mind! Jeesus, Jeesus, ma vajan ainult Sind!  
3. Jah, päästeli pu all meil tee lä'eb taeva ausesse. Jah, päästeli pu all kas võit või surm meil nüüd. Jah, selle lipu all me kuulutame päästmist. „Võit, päästmine on kõigle!“ nii kõlab sõjahüüd.  
4. !: Rõõm.; Meie armees ikka on rõõmu. !: Rõõm.; Meie Issanda armees.  
5. Kuigi tee täis ohakaid, ikka mõtlege: Päästja ligi alati, jõudu annab meil“. Ehk küll saatan hirmutab, meie mehtoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“  
6. Jah usn nüüd, Jah kindlalt tean, Et Jeesus surm'd mu eest, Et Tema andis surma end, Et päästa patust mind.

**PÄÄSTEARMEE JARELUURIMISE BÜROO**  
otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tänavdes kogu maailma ümbritsevat Armees organisatsiooni, on korda läinud paljusid leida. Maks: Eestis — Ekr. 3.— Välismaal — Ekr. 5.—  
Address: Riga, Kenina iela 32 —3-a. Tallinn, U. Sadama t. 11-a. Vaksali pst. 8-a, Tartu, Tähe 124.

inimesi hukatusest tulevases ilmas, kui samal ajal üksiki ei liiguta kätt, et päästa neid nende käesoleva elu põrgust? Kas ei oleks aeg unustada silmapilgiks tülid lõpmata väikeste ning tumedate asjade üle ja koondada kogu jõud ühisele pingutusele, et murda hukatuse hirmsa aheliku ja päästa vähemalt üksikuid nendest, kelle nad end ütlevad uskuvat, et nende asutaja tuli nende eest surma?

Tõsine ristiusk peatamatult väljenduma ohvrikandvas, teenivas elus. Kui me religioonist teeme vormaalsuse, või ta tähtsusega kõrvalasjad seame eesplaanile, kõrvalte jättes nõutud enesealgamise, ega ei võta vastu Issanda vaimu kõige iseloomustavat väljendust, siis ei ole meil tõelisel raasugi Issanda vaimust. Paljude kristlaste kuribloos seisab selles et nad ei suuda vastu võtta: elav usku ja palvele on neil suudetud. Kuid viga seisab halvast väljapääsu-tees. Inimesed ei tunne teenimise tähtsust.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksikumerk 15 sent. Vastutav toimetaja: enyol L. Bakul. Väljandaja: Päästearmees.